

วิญญาณกลับบ้าน(เชื่อหรือไม่ สุดแท้แต่วิจารณญาณ)

นำเสนอเมื่อ : 26 มี.ค. 2552

:
.ExternalClass .EC_hmessage P {padding:0px;} .ExternalClass body.EC_hmessage {font-size:10pt;font-family:Verdana;}

เล่าเรื่องโดย : คุณเขาวลิต - คุณอรวิภา สาครวิมล จ.สมุทรสาคร

รวบรวมโดย : เมตตาเจโตวิมุติ

เรื่องที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เมื่อประมาณเดือนกันยายน พ.ศ. 2549 ที่จังหวัดสมุทรสาคร

เรื่องมีอยู่ว่า มีวันหนึ่ง น้องชายซึ่งเป็นลูกของน้าสาวของข้าพเจ้า โทรศัพท์มาขอความช่วยเหลือ บอกว่าภรรยาเขามีอาการปวดท้องอย่างรุนแรง ไปหาหมอรักษาที่โรงพยาบาลสมุทรสาคร หมอได้ตรวจอย่างละเอียดทุกขเรย แล้วก็หาสาเหตุไม่พบ ได้แต่ฉีดยาบรรเทา ปวดเท่านั้น! เป็นอย่างนี้มาร่วมเดือน เขาก็อยากจะทำโรงพยาบาลแต่ไม่มีเงิน จึงโทรมาขอความช่วยเหลือ ข้าพเจ้ารีบปากกาวจะช่วยเหลือ เรื่องเงินในการรักษา

แต่พอตีข้าพเจ้าได้รู้จักและติดตามอาจารย์อยู่ท่านหนึ่งมา เป็นเวลา 5-6 ปีแล้ว ท่านเป็นฆราวาส ที่รักษาศีลไหวพระสวดมนตอย่างเคร่งครัด สามารถรักษาคนเจ็บป่วยที่ไปรักษาหมอหลวงแล้วไม่หาย ถ้าผุ้เน้นหมตกรรมได้รักษากับท่าน ผุ้เน้นก็จะหายจากอาการเจ็บปวด หรือ

ทุเลาลงได้แล้วแต่บุญ - กรรม จึงแนะนำให้ภรรยาของน้องชายมาลองรักษากับอาจารย์ดูก่อน ถ้าไม่หายจริงๆ ค่อยย้ายโรงพยาบาล

เมื่อมาพบอาจารย์ ภรรยาของเขาก็ได้แต่ร้องไห้ ตัวสั่น เมื่อเห็นดังนั้น ข้าพเจ้าก็คิดว่าในร่างกายของเขาคงไม่ได้เจ็บปวดธรรมดา ด้วยความสงสารและอยากช่วยเหลือ ข้าพเจ้าจึงถามเขาว่าอยากให้เราช่วยก็ขอให้สื่อสารออกมาให้รู้ ตอนหลังเขาก็ร้องไห้อย่างน่าเวทนา เหมือนคนกำลังทุกข์ทรมาน

ข้าพเจ้าก็เอามือลูบหลังเขาด้วยความสงสาร บอกว่าจะช่วยเหลือเขาทุกอย่างด้วยความบริสุทธิ์ใจ ก่อนหน้านี้ที่เขาไม่ยอมพูดกับใคร

เพราะเขา กลัวคนมีวิชาจะดึงจิตเขาไปเป็นบริวาร เหมือนเขารู้ว่าเราจริงใจเขาจึงยอมบอก

ตอนแรกคิดว่าเขาพูดไม่ได้จึงให้เขาเขียนใส่กระดาษทุกวันนี่ยังเก็บไว้ เขาเขียนชื่อ นามสกุล บ้านเลขที่อย่างละเอียด รองไหบอกว่ายากกลับบ้านไปหา พ่อ แม่ พี่ น้อง เขาค่อยๆ เล่าหลายครั้งกว่าจะรวบรวมเรื่องราวให้ครบ เพราะเวลาเขามามีอาการเหมือนคนทุกขุทรมาน รวมทั้งจะทำให้ภรรยาของน้องชายปวดท้องมากทุกครั้งที่เขามา เราจึงถามเขา เก็บข้อมูลทีละเล็กละน้อย

สรุปได้ว่า เขาเป็นคนจังหวัดน่าน มาทำงานเป็นช่างไม้ สร้างวัดเกตุมวดี เมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๕ โดยที่ทางบ้านไม่ทราบ ตอนนั้นเคาะอายุ ๑๗ ปี พอมาร พ.ศ.๒๕๑๙ เขาโดนรถชนตายขณะยืนซื้อของอยู่ข้างทางหน้าวัดบางปิ้ง เขาเช่าบ้านอยู่แถวนั้น

เขาเล่าว่า ตอนนั้นมึนแล้ว รุกะบะพุ่งชนเขาอย่างแรง โดนทับที่ท้องกลางลำตัว แผลกละเอี๊ยดตายคาที่ จึงเป็นเหตุให้ภรรยาของน้องชายปวดท้อง เวลาเดินต้องเอามือกุมท้องเหมือนคนใส่จะไหลออกมาอย่างนั้น ทางบ้านก็ไม่ทราบว่าเขาตายแล้ว เพราะเขามาทำงานกับเพื่อน ๒ คนแต่แยกกันอยู่คนละที่ หมายถึงเขาตายไปแล้ว ๓๓ ปีถายังมีชีวิตอยู่ตอนนั้นเขาก็อายุประมาณ ๕๐ ปี และเขายังไม่หมดอายุขัย ที่สำคัญเขายกมือไหว้ตอนมีชีวิตอยู่ไม่เคยได้ทำบุญทำทานเอาไว้อะไรเลย จึงยังไม่ไปไหน เขาจึงทุกข์ทรมานกับความเจ็บปวดจากการโดนรถทับ วันเวียงน้อยจนมาอาศัยอยู่ที่สะพานท่าจีนใกล้กับวัดกลางอ่างแก้ว ซึ่งภรรยาของน้องชายต้องผานไปมาทุกวัน

เขายังบอกอีกว่า เหตุที่ยากมาเจอข้าพเจ้ากับสามี เพราะเขาเคยได้รับอันสงฆ์ผลบุญจากการ ' สวดมนต์เมตตาทาใหญ่ แบบพิสดาร ' แล้วแม่เมตตาทาของข้าพเจ้ากับสามีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาเล่าให้ฟังอย่างนาสงสารว่า เวลาที่มีคนแผ่เมตตาสงฆ์มาให้ พวกเขาจะต้องแย่งกัน เขาขาดเจ็บแย่งไม่ไหว ก็ไม่ได้รับเขาบอกว่าทุกคนอยากได้ แต่จะไม่ได้กันทุกคน ต้องนั่งกอดเขารอ (เขาทำท่าประกอบด้วย) แล้วลุกขึ้นแย่งกันเวลาได้รับผลบุญจะเป็นแสงสีเหลืองทองสองลงมาที่ตัวเขา

ดังนั้น เขาจึงพยายามที่จะได้เจอข้าพเจ้ากับสามี โดยการเกาะมากับร่างของภรรยาของน้องชาย แล้วคลอใจให้น้องชายโทรศัพท์หาข้าพเจ้าทั้งที่ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้ากับน้องชายคนนี้ก็ไม่ได้ติดต่อกัน หลังจากนั้นข้าพเจ้ากับสามีก็รับปากว่าจะพาเขาไปส่งกลับบ้าน แต่ขอให้เขาปรับปากว่า ถ้าถึงบ้านแล้วต้องทำให้ภรรยาของน้องชายหายจากอาการปวดท้องอย่างเด็ดขาด เขาก็รับปากกระหวางนั้น เขาได้มาเขาฝันภรรยาของน้องชายว่าให้หาศาลพระภูมิไม้และรูปปั้นผู้ชายแล้วปิดทอง เพราะเมื่อกลับถึงบ้านเขาจะได้อาศัยอยู่ในนั้น แล้วนำไปปล่อยนำ ที่ให้ปิดทองเพราะเขาบอกว่าไปอยู่ในน้ำจะได้สว่างไม่ต้องใช้เทียน เราก็ทำตามทุกอย่าง นอกจากนั้น เขายังให้จัดซื้อเสื้อผ้าพร้อมเงิน 90 บาท อธิษฐานให้จิตวิญญาณทั่วไปที่มีอีกมากมาย เพราะบางคนไม่มีเสื้อผ้าใส่หรือไม่มีก็เกามากแล้ว แล้วนำไปบริจาคให้คนยากไร้

ช่วงเวลาที่ได้พูดคุยกับเขาได้รู้อะไรมากมาย เช่น คนจีนชอบเผากกระดาษสงฆ์ของให้บรรพบุรุษเขาบอกว่าจริง ๆ แล้ว เขาไม่ได้รับหอรอกต้องไปซื้อหาสิ่งของที่ส่งให้ แล้วนำมาอธิษฐาน เอยชื่อให้คนรับนำไปถวายเป็นสิ่งขทาน แล้วนำไปบริจาคให้คนยากจนให้ได้ไซ้ประโยชน์จริง บรรพบุรุษจึงจะได้รับ ใครทำความดี ทำบุญมากๆ สวดมนต์ภาวนา ผู้นำจะมีเคราะห์เป็นแสงสีเหลืองทองสุกสว่างป้องกันตัว ไม่มีใครทำอะไรได้

หลังจากนั้นประมาณ ๑ สัปดาห์ ข้าพเจ้ากับสามีและญาติๆ ก็ออกเดินทางไปจังหวัดน่าน ก่อนหน้านั้นจากการช่วยเหลือของลูกศิษย์ของอาจารย์ที่ข้าพเจ้านับถือ ได้เช็คข้อมูลของเขาก็ปรากฏว่ามีชื่อ นามสกุล บ้านเลขที่นั้นอยู่จริง แต่ไม่ได้ติดต่อกับทางราชการมานานแล้วจนกลายเป็นคนสาบสูญไปแล้ว จึงทำให้พวกเรามั่นใจว่าเราคงไม่โดนเขาหลอกไปถึงจังหวัดน่าน ไปถึงประมาณบ่าย ๒ โมงกว่า วันหอบานเขาอยู่นาน เขาก็พยายามนึก เขาบอกว่าผานไป ๓๐ กว่าปีแล้ว ทุกอย่างเปลี่ยนไปมาก พวกเรานัดกับลูกศิษย์กับอาจารย์ที่หน้าวัดภูมินทร

เมื่อเขาเห็นวัด เขาทำท่าดีใจอยากจะลงไปกราบพระ เราก็พาลงไปแต่เขาเข้าไปโบสถ์ไม่ได้ ต้องให้อาจารย์อธิษฐานขอพระประธานในโบสถ์ให้ เขาจึงเข้าไปกราบได้ ขาพเจ้า ส่งเงินให้เขา ๑๐๐ บาท บอกว่ายกเงินให้เขาเอาไปหยอดตู้ทำบุญ จะได้มีผลบุญติดตัวกลับไป ลูกศิษย์อาจารย์ก็ช่วยขับรถนำพวกเราไปบ้านเขา พอใกล้จะเจอบ้านเขา เขาก็บอกว่าให้รีบพาเขาไปส่ง เพราะวันนั้นเป็นวันพระ เดี่ยวทานไม้ใหญ่กลับเขาบอก เรายิ่งนิมนต์พระสงฆ์จากวัดพระธาตุแช่แห้งมาสวดสงฆ์วิญญานให้เขาตามที่เขาขอ พอทำพิธีเสร็จก็เอาศาลพระภูมิ พร้อมกับมอเตอร์ไซด์

(เด็กเล่น) ที่เขาอยากได้สมัยมีชีวิตอยู่ลอยลงไปใต้ม้านาน ใกล้กับบ้านของเขาที่ตอนเล็ก ๆ เขาเคยว่ายน้ำเล่น

จากนั้นเขาก็มาผ่านร่างภรรยาน้องชายอีกครั้ง เขาร้องไห้หน้าตาไหล บอกว่าดีใจมากที่ได้กลับบ้านและรู้สึกเสียใจที่จะไม่ได้เจอกับพวกเรานี้แล้ว ขาพเจ้าเองก็อดใจหายไม่ได้ แต่บอกว่าจะทำบุญสวดมนต์อุทิศไปให้ คอยรับนะ เกิดชาติหน้าค่อยมาเจอกันใหม่ก็แล้วกัน และบอกเขานี้ว่าทุกคนในที่นี้ดีใจที่ได้ช่วยเหลือเขา เขายกมือไหว้ขอบคุณทุกคน พร้อมกับร้องไห้ก้มลงกราบขาพเจ้าที่ตัก ขาพเจ้ารู้สึกดีใจจนใจมาก หันไปหาสามีของขาพเจ้าแล้วบอกให้เขาขอบคุณเพราะเขาเป็นคนสำคัญที่สุด เป็นทั้งคนขับรถมาจากมหาชัยจนถึง จังหวัดน่าน ภายในวันเดียวกัน แล้ว ยังออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดโดยไม่ได้หวังผลตอบแทน เขาน้ำตาไหลก้มลงกราบที่เท้าของสามีของขาพเจ้า ภาพนั้นทำให้ทุกคนอดกลั้นน้ำตาไว้ไม่ได้จริงๆ แล้วเขาก็ล้มลงที่ตักขาพเจ้าแล้วจากไป นับจากวินาทีนั้นภรรยาของน้องชายก็มีความรู้สึกเบาเนื้อเบาตัว และที่สำคัญไม่ได้มีอาการปวดท้องอีกเลย นั่นคือสิ่งที่เขาปรารถนาแล้วทำตามจริงๆ จนถึงทุกวันนี้เวลาขาพเจ้านึกถึงเหตุการณ์นั้นเมื่อไหร่ก็อดที่จะมีความรู้สึกอึดอัดใจเสียทุกครั้ง เพราะเชื่อว่าคงไม่เคยได้มีใครได้มีโอกาสช่วยเหลือจิตวิญญาณที่ทนทุกข์ทรมานมากกว่า ๓๐ ปีให้ได้กลับบ้านเกิด

เรื่องทั้งหมดที่ท่านได้อ่านมานี้ อาจจะเป็นเรื่องเหลือเชื่อเกินจริง แต่ขาพเจ้าขอรับรองว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง และสาเหตุที่ขาพเจ้านำมาเขียนบอกเล่ากับท่านให้หมั่นทำแต่ความดี ทำบุญทำทานสร้างกุศล ไหว้พระสวดมนต์เสียตั้งแต่ตอนมีชีวิตอยู่ แล้ว แผ่เมตตาให้ตัวท่านเอง ให้แก่เทพเทวาประจำตัวท่าน เทพเทวาจะได้มีบารมีสูงพอที่จะช่วยเหลือท่านในยามคับขัน ให้แก่ผู้อื่นตามแต่ใจท่าน ยิ่งแผ่ยิ่งเพิ่มพูนมากมายทวีคูณ ขาพเจ้าขอให้อานิสงฆ์ผลบุญแห่งความดี ที่ท่านจะได้สร้างต่อไปนับจากนี้ ขอจงส่งถึงเจ้าของเรื่องโดยตรง คือนายสมบุรณ์ ภูมินทร์ จิตวิญญาณแห่งลุ่มน่านาน ที่แม่เป็นเพียงจิตวิญญาณก็ยังรักษาคำพูดรวมทั้งผู้เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือนายสมบุรณ์ ภูมินทร์ ทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับตัวผู้อ่านเอง เพราะแค่วันได้อ่าน ไม่ได้ประสพกับตัวเองจริงๆ ท่านยังเกิดแรงบันดาลใจในการทำความดี ดังนั้น ก็ขอให้สิ่งดีๆ ที่ท่านจะได้ทำต่อไปส่งผลให้ท่านพร้อมทั้งคนที่ท่านรักทุกคน มีแต่ความสุข ความเจริญ พบเจอแต่สิ่งดี คิดหวังสิ่งใดในทางที่ดี ก็ขอให้สมปรารถนาทุกประการทั้งภพนี้ และภพหน้าด้วยเทอญ

เรื่องทั้งหมดนี้ ได้รับมาอีกทีจากพี่ที่รู้จักกัน จะเชื่อหรือไม่ สุดแท้แต่วิจารณญาณของแต่ละท่าน แต่สิ่งที่แน่นอนคือ เวลาที่เรายังมีชีวิตอยู่ เราควรที่จะสร้างความดี ให้มากเท่าที่ชีวิตเราจะทำได้ และความดีหลายๆอย่าง ก็ไม่จำเป็นจะต้องเสียทรัพย์ อย่างเช่น สวดมนต์ นั่งสมาธิ เราก็จะได้บุญกุศล และไม่เสียทีที่เกิดเป็นชาวพุทธ

